

LA COVID A TOSSA

Les persones que sou com jo i patiu d'una inestabilitat emocional capaç de fer-vos ser esclaus de la més profunda angoixa, sabreu que la Covid no ha estat un succés gaire positiu a la vostra vida. També em donareu la raó quan dic que estar tancats a casa sense tenir mitjans per comunicar-vos amb el món exterior no t'ajuda a combatre cap de les teves inseguretats. I quan dic món exterior, no em refereixo a les amistats, sinó a la sensació de poder respirar aire fresc, de poder anar a donar una volta amb els auriculars posats amb la teva cançó preferida sonant a un volum moderat, perquè també vols escoltar la quotidianitat del carrer, aquesta quotidianitat que ara trobem a faltar tan immensament.

Recordo amb nostàlgia aquell 13 de març, érem molt ingenus, no sabíem el que ens deparava el futur, no sabíem que aquelles classes que ens alegràvem de perdre, serien el que més trobaríem a faltar, no sabíem que tot el que donàvem per fet i que valoràvem tan poc, mesos després, semblarien fets que havien pertanyut a una altre vida. Realment, aquell 13 de març va ser una alegria per als alumnes d'arreu de Catalunya i per tant, del poble.

El problema va venir quan cada dues setmanes era 13 de març. Cada divendres anunciaven una altra quarantena i semblava que estiguéssim repetint el mateix dia però cada cop era menys agradable i cada cop aportava més desesperació a una societat que ja no té gaires esperances, una societat formada per una generació que vol fer les coses millor però que no té mitjans suficients.

La "nova normalitat", quin concepte més enginyós, ens volen fer creure que tot va bé. No vull convertir aquest text en una crítica cap a ningú, simplement estic narrant esdeveniments tal i com jo els veig i els he sentit però, havia de fer un incís per comentar aquest fet. Cada cop que sento a algú parlar utilitzant aquest terme em sorgeixen molts dubtes: per què posem una etiqueta a un virus que està matant gent arreu del món? Estem intentat fer que sembli una cosa normal simplement per no entrar en pànic? Per què ens fa por sentir coses envers una pandèmia? No és el que hauríem de fomentar, per tal que la gent no hagués de sentir-se culpable per tenir sentiments completament vàlids? Per què necessitem posar una etiqueta a tot el que ens envolta? Realment és necessari?

Qualsevol persona diria que estar a casa durant tres mesos no els ha aportat res positiu i soc conscient que jo mateixa he escrit aquestes paraules al principi d'aquesta redacció. Trobo que a vegades el meu cervell té dues maneres de processar la informació que li arriba. Una més adaptada a l'estereotip de pensament ideal per satisfer a l'altra gent i per no destacar entre la multitud. I l'altra, un pensament completament diferent a la idea que tenen els altres de mi i de la meva manera de raonar, aquesta faceta meva no la coneix gairebé ningú i quan deixo que algú la vegi, sempre acabo tornant-me freda perquè em sento molt despullada i descoberta.

Per tant, quan he de parlar sobre el confinament, sempre em toca dir que va ser una tortura i que vaig trobar molt a faltar a tot i a tothom. No tot és mentida, vull dir tampoc és que no m'agradi tenir amics i sortir al carrer però, la veritat és que gaudeixo molt de la meva companyia. M'agrada pensar, escoltar-me, llegir, escriure, cantar, mirar-me al mirall, estimar-me, crear i, sobretot, sentir que soc més que suficient.

A dir veritat, no sempre he pensat això, al viure en un poble petit, t'influencia molt tot, sents que tothom et coneix, tothom sap què fas i qui ets, o creuen saber-ho. Tothom creu tenir el dret de jutjar la teva vida simplement per satisfer la seva falta d'autoestima, per desfer-se del seu avorriment o per enveja. La Covid va ser una manera de fer parar aquest poble que des de un punt de vista completament objectiu sembla tan idíl·lic, però que per a qualsevol adolescent que no compleix les normes establertes per ser perfecte, no és més que un poble dissenyat per ingènues criatures i per els acomodats adults que han crescut amb les ideologies amb les que la nostra generació no està conforme.

Al clicar el botó de pausa i no tornar a la realitat fins a l'estiu, vaig tenir temps per entendre moltes qüestions que ja feia molt que intentava resoldre. No hi havia ningú, només la meva família i jo. Em va estranyar el fet que no vaig trobar a faltar a cap de les meves amistats, em vaig adonar que la família és tot el que realment es necessita.

Tornar a veure gent, tornar a l'exterior, ser jove en un estiu tan extraordinari ha estat una experiència incòmoda, única i inesperada. No sé com hauria estat aquest any sense Covid, potser millor, potser pitjor,

més alegre o més trist, més ple o més profund o més buit. És necessari que deixem d'aferrar-nos a l' aclamat "què hauria passat" i comencem a centrar-nos en el "què passarà".

El coronavirus, ha arribat a Tossa d'una manera inesperada, després de mesos pensant i agraint la nostra sort, ens ha agafat desprevinguts. Per primer cop durant tota l'epidèmia, estic sentint por. La incertesa que hi ha a totes hores del dia, a les expressions de la gent pel carrer, a l'aire que respirem i a cada paraula que estic escrivint, és el que em provoca l'angoixa de què parlava a l'inici d'aquest text. Aquest text que considero un intent d' aconseguir posar les meves opinions en ordre i un crit a la societat perquè ens doni el reconeixement que mereixem tots els adolescents que estem fent les coses el millor possible. Estem aquí i no tot és culpa nostra, ho estem provant i som joves, fem el que podem, escolteu-nos i ens entendreu.